

Ма 79р

ЧЕТВЪРТИЯТ

НАРОДЕН
ТЕАТЪР
РУСЕ

RECEIVED

RECEIVED
RECEIVED
RECEIVED

НАРОДЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ
НОСИТЕЛ НА ОРДЕНА „ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ НА ТРУДА“

ЧЕТВЪРТИЯТ

пиеса от Константин Симонов

Постановката е посветена
на XXII конгрес на КПСС.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

120000888942

Сезон 1961 — 1962 год.

Трета постановка

490269

КОНСТАНТИН СИ-
МОНОВ е роден в Ле-
нинград през 1915 го-
дина. Гимназия учи в
Рязан и Саратов. Из-
распнал е в семейство-
то на червеноармей-
ски командир. През
тия години живее във
военни градчета и об-
ществения. В 1930 г.
завършва седми клас,
до 1935 г. учи във фа-
брично заводско учи-
лище и работи като
стругар: отначало в
Саратов, а след това
в Москва. В 1934 г.
постъпва в литератур-
ния институт „Максим
Горки“ при Съюза на
съветските писатели и
първите два курса ми-
нава без откъсване от
производството. През
1938 г. завършва ин-
ститута, взема аспи-
рантура и учи още

една година. В 1939 г. прекъсва заниманията във връзка с пътува-
нето му до Монголия като военен кореспондент и повече не се връща
към аспирантурата.

Първите си стихове публикува през 1934 г. в сборника на мла-
дите поети „Преглед на силите“. Първата си книга — поемата
„Павел Чёрны“ публикува през 1938 г. Същата година излиза пър-
вата му книга със стихотворения — „Истински хора“ и историческа-
та поема „Леденото побоище“, а в 1939 г. — поемата „Сувсров“. Едновременно с това, още от 1936 г. работи над лирическата поема
„Първа любов“, която завършва през 1941 г. През 1940 г. публику-
ва първа книга военни стихове — „Стихове от 1939 година“ посветена на събитията в Халхин Гол, където работи в армейския
вестник „Героическая красноармейская“. На тези събития са по-
светени поставената малко преди Отечествената война пиеса

„Момъкът от нашия град“ и излязлата по време на войната поема „Палаче на изток“.

През юли 1941 г. е мобилизиран в армията и през цялата война е кореспондент на в-к „Красная звезда“. По това време става член на Партията. Военните му кореспонденции, очерки, разкази, написани на различни фронтове, по-късно са събрани в четири тома под общо заглавие „От Черно до Баренцово море“.

Освен военни кореспонденции, по време на войната написва стихосбирките: „Лирика“ и „Война“. Неговите стихотворения — „Убий го“ и „Чакай ме“ (Жди меня) бяха най-популярните сред красноармейците, а скоро станаха любими и за българската младеж.

По време на войната Симонов написва и пиесите „Руски хора“, „Така и ще бъде“, и повеста „Дни и нощи“.

В края на войната и след войната, Симонов излиза няколко пъти в чужбина като военен кореспондент или като член на различни съветски делегации. Бил е в Япония, САЩ, Канада, Франция, Италия, Германия, Китай и др. страни, а през това лято беше гост на нашата страна.

В резултат на тези пътувания Симонов написва пиесите: „Под кестените на Прага“, „Руският въпрос“, „Чуждата сянка“, стихосбирката „Приатели и Врагове“, редица статии, памфлети и други.

Цялото творчество на Константин Симонов е пропито с граждански патос, с остро чувство за съвременност и носи ярка проблематика, характерна за нашето динамично време.

Пример за това са и последните му произведения — романът „Живи и мъртви“ и пиесата „Четвъртият“.

ЧЕТВЪРТИЯТ

пиеца от К. Симонов

лица:

ТОЙ

ЖЕНАТА която ТОЙ е любил
ЧОВЕКЪТ с когото ТОЙ не се
е виждал отдавна

актьори:

Ламбо Порязов
Радка Василева
Симеон Ганев

Хора възникнали в паметта му.

ДИК

II пилот
ЩУРМАНЪТ

ТОЙ — такъв какъвто е бивал
в различните години на своя
живот

ЖЕНАТА която ТОЙ е любил
ЖЕНАТА за която ТОЙ се е
оженил

ДЖЕК УЙЛЪР
БЕН КРОУ

ЧАРЛЗ ХОУАРД
ВАНДЕКЕР

БОНАР

ГУИЧАРДИ

ТЕДИ ФРАНК

ЧОВЕКЪТ С АВТОМАТ

Трайко Начев
Димитър Малчев
Евстати Стратев

Ламбо Порязов

Радка Василева

Вихра Котова

Петър Костов

Колю Мичев

Николай Лилянов

Васил Антоф

Любомир Младенов

Цако Дачев

Симеон Ганев

Ангел Геров

Постановка:
БОРИС СПИРОВ

Музика:
Драгомир Ненов

Суфлор: Елена Костова
Театърмайстор: Дим. Найденов

Зав. худ. ателие: М. Цанчев

Зав. шивашки ателиета:

мъжко: К. Пенков

дамоко: К. Димитрова

Зав. дърв. ателие: П. Банов

Грим и фризури: Здравка и Ст. Станоеви

Тапицер Йордан Великов

Проекти:
ЦАНКО ВОЙНОВ

Костюми:

Петър Гачев

Пом. режисьор: Мария Киселова

Зав. пост. част: П. Панайотов

Зав. худ. осветление: Г. Харалампиев

Худ. изпълнител: Д. Гилев

Премиера — 22 ноември 1961 г.

Н Е М Е Ц

В Берлин на сцената студена
ля немец, наранен в Испания.
Осъден нявга за измяна,
получил смъртно наказание,
пет пъти по случайност сляпа
се е измъквал от гестапо.
Подлаган на безброй мъчения,
намирал изход и спасение.
Стоеше като сянка жива той
осакатен, под наметалото,
жив документ на съпротивата
внезапно обнародван в залата,
Запя в Берлин, в развалините
това, що беше пял в Испания:
оная горда песен, крита
в седемгодишното мълчание.
Сменила хиляди костюми,
походки, визии, наметала,
и стиснала уста, без думи
тя бе в сърцата им живяла.
Тя страдала, одрезгавявала,
тя в люти боеве летяла,

в мъченията загрубяла
и в карцери се простудявала.
Тя влезе в тая зала, дето
не бяха я отколе пяли:
един от срам си скри лицето,
а друг, разнежен, я пожали.
Тя мълком спря пред тез, които
на мъки бяха я предали,
докосна тихо по плещите
другарите си в тая зала.
И всички я видяха смела,
наново пред Мадрид, на фронта:
държи под плаща парабела,
с телманка, знака на ротфронта.
Той пя — и с тази песен тиха
бе сякаш литнал в шурм победен.
дъхът на устните му бледи
струеше като воен вихър. . .
А после тръгнахме двамина
като войници, като братя,
там дето вече бях преминал
през май, накрая на войната,

посред развалини, прострени
догдето погледа ти вижда,
доскоро — взети и проклети,
а днеска — просто пепелища.

И мъката ми сви сърцето,
че той дори не бе свободен
в онай тридесет и трета,
за да спаси града си роден...

От руски: Николай Антонов

Скица за костюм худ. П. Гачев

За най-скъпото

„Отговорността за запазване на мира носи всеки гражданин.“ Н.-С. Хрущов

Колко много значат тези думи. Те са адресирани до всички честни хора по света, до всеки гражданин, независимо от коя държава е ТОЙ, независимо какво е неговото обществено положение, вероизповедание и т. н. Това са думи, които задължават, карат ни да се обърнем с лице към най-парливите проблеми на нашето време.

В своето писмо-отговор до председателя на Японския съвет за забрана на атомното и водородно оръжие Каура Яси от октомври т. г. Н. С. Хрущов между другото казва: „Настана време, когато плочки, на които са скъпи мирът, животът и щастието на хората на земята, трябва да увеличат усилията си в борбата за предотвратяване на нова война... Въпросът — война или мир — засяга всеки и по този въпрос не може да има неутрални...“

Погледната в такъв аспект пиесата на съветския писател Константин Симонов — „Четирият“ — е съвсем актуална. Тя звучи изключително съвременно защото поставя едни от най-парливите проблеми на нашето време. В нея ярко е прокарана мисълта, че „отговорността за запазване на мира носи всеки гражданин...“

Но паралелно с политическия проблем Симонс в пиесата, а от там и режисурата в спектакъла извеждат и нравствения проблем за отговорността. Защото, както казва едни от героите в пиесата: — „Отговорността не пада непременно върху плещите на най-честния, най-умния, най-силния. Случва се, че тя пада върху слаби плещи. Но рано или късно налага се всеки да решава...“

И именно върху плещите на такъв, не изключителен, а обикновен, среден гражданин на САЩ животът стоварва огромната отговорност. Именито ТОЙ, обикновеният гражданин, човекът без конкретно име, трябва да каже „НЕ“ на войната.

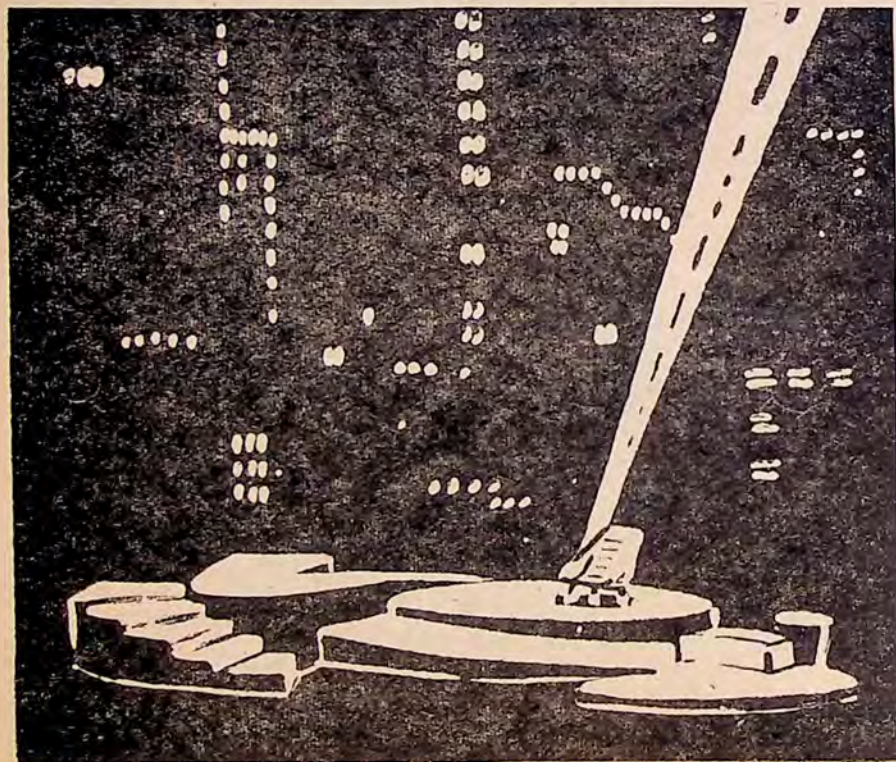
Сюжетът на пиесата е съвсем ясен. Случва се така, че върху плещите на обикновения американски журналист пада отговорността да съобщи за тайното излитане на американски самолет над територията на Съв. съюз, и по този начин да предотврати реалната опасност от война, да спаси мира. Тази тежка задача предизвиква страшен, почти непреодолим конфликт в душата на героя, конфликт, който той не може сам да разреши. И ето, Той извиква на помощ другарите си от младини, извиква в паметта си хората с които е изживял най-големите трудности, другарите които са спасили живота му в хитлеристкия концлагер... И в това няма никаква мистика, никакво „възкресяване на мъртавци“. Това е просто среща на човека с собствената му съвест, към която се обръща всеки в трудни

моменти. Едва равностетка на живота. . .

Написана в своеобразна форма и с голяма психологическа дълбочина, с активна и пареща мисъл, пиесата налага своеобразна режисура и актьорско изпълнение. Необходима е преди всичко гражданска развълнуваност на режисьор и актьори, за да може острата емоционална мисъл да развълнува всеки зрител. А това изпрати пред творческия колектив не малко трудности.

Поставяйки я в чест на XXII конгрес на КПСС, театърът счита, че постановката на „Четвъртият“ ще отговори на най-актуалните проблеми на нашето време, проблеми, които вълнуват всеки гражданин.

Яни Милев

Скица за декор: Ц. Войнов

Корица: Д. Гилев

